

8.

Zákon zo dňa 11. decembra 1923

o trestnom pojednávaní konanom podľa trestného poriadku, zák. čl. XXXIII z r. 1896, proti neprítomným osobám.

Národné shromaždenie Československej republiky usnieslo sa na tomto zákone:

§ 1.

(1) Pojednávanie pred okresným súdom, hlavné pojednávanie pred sborovým súdom I. stolice, porotným súdom a odvolacie hlavné pojednávanie pred súdnou tabulou, aj v tých prípadoch, keď obžalovaný musí sa k nemu predvolať (§§ 413, odst. 2., 423 tr. por.), alebo keď v ňom má sa previesť dôkaz (§ 402 tr. por.), možno konať aj v neprítomnosti nedostavivšieho sa obžalovaného, sú-li zachované tieto podmienky (§ 384, čís. 6., tr. por.):

1. že ide o trestný čin, na ktorý je uložený ako trest hlavný najvyšš 5ročný trest na slobode, alebo peňažitý trest,

2. že obžalovaný — s výnimkou pokračovania pred okresným súdom — v predbežnom pokračovaní bol súdom vypočutý o celom obsahu obvinenia,

3. že mu bolo predvolanie k (hlavnému, odvolaciemu hlavnému) pojednávaniu doručené zavčas do vlastných rúk (§§ 286, odst. 2., 415, odst. 2., tr. por.), leda že by jeho obhájca súhlasil s prevedením (hlavného, odvolacieho hlavného) pojednávania v neprítomnosti obžalovaného.

(2) Pri podmienkach uvedených v predchádzajúcom odstavci pod č. 1. a 2. možno konať (hlavné, odvolacie hlavné) pojednávanie aj vtedy, keď sa obžalovaný pred jeho skončením vzdialil, ak len neide o prípad § 336, čís. 1., tr. por.

(3) Miesto výsluchu obžalovaného o jeho osobných pomeroch a vo veci samej majú sa prečítať pri hlavnom pojednávaní pred sborovým a porotným súdom pod následkami zmätočnosti (§ 384, čís. 5., tr. por.) zápisnice o jeho súdnej výpovedi.

(4) Sbehne-li sa viac trestných činov (§ 97 — 99 zák. čl. V. z r. 1878), nemôže sa neprítomnému obžalovanému vymerať ako hlavný trest trest na slobode, od päť rokov ťažší.

(5) Rozsudok má obžalovanému sdeliť dožiadaný sudca, alebo má sa doručiť písomne s poučením o možnosti podať odpor podľa ustanovenia § 4 tohoto zákona a o opravných prostriedkoch.

(6) Nie je dôvodom zmätočnosti, bol-li neaký úkon prevedený v neprítomnosti obžalovaného, ačkoľvek zákon pod zmätočnosťou ukladá, aby bol prevedený v jeho prítomnosti alebo po jeho vypočutí.

§ 2.

Ak sa nemôže (hlavné, odvolacie hlavné) pojednávanie konať alebo v ňom pokračovať v neprítomnosti obžalovaného buďto preto, že podmienky § 1 nie sú splnené, alebo preto, že nemožno dúfať, že by bez prítomnosti obžalovaného mohla byť vec úplne objasnená, môže byť obžalovaný predvedený, alebo môže pojednávanie k tomu cieľu byť odročené.

§ 3.

Obžalovaný má byť v predvolaní na zákonné následky nedostavenia sa upozornený.

§ 4.

(1) Obžalovaný môže proti rozsudku vynešenému v jeho neprítomnosti podať odpor, nemohol-li pre neprekonateľnú prekážku dostaviť sa ku (hlavnému, odvolaciemu hlavnému) pojednávaniu. Odpor sa môže podať u súdu, ktorý vyniesol rozsudok v lehote osem dní, ráťanej od vyhlásenia lebo doručenia rozsudku, písomne, lebo ústne do zápisnice. V tej istej lehote možno ohlásiť odvolanie alebo zmätočnú sťažnosť.

(2) Dôvody tejto prekážky majú byť podľa potreby vyšetrené z úradnej moci.

(3) Zistí-li sa tvrdená prekážka hodnoverne, vyhovie súd, ktorý vyniesol rozsudok, usnesením odporu a nariadi nové (hlavné, odvolacie hlavné) pojednávanie. V tomto prípade nerozhoduje sa o opravných prostriedkoch.

(4) O predvolaní platia ustanovenia § 1, odst. 1., čís. 3., a § 3.

(5) Nedostaví-li sa obžalovaný ani k tomuto pojednávaniu, rozhodne súd usnesením, že v odpor vzatý rozsudok nadobudne oproti obžalovanému právnej moci, ako by odpor i prípadné opravné prostriedky ani neboly bývaly podané.

(6) Odsudzujúci rozsudok vydaný pri novom pojednávaní nesmie byť prísnejší, ako predošlý rozsudok, leda že by sa skutkový základ zmenil.

(7) Nehodlá-li súd odporu vyhovieť, predloží spisy so zprávou, obsahujúcou dôvody toho, k rozhodnutiu súdu, ktorý je ináče príslušný rozhodovať o sťažnosti. O odpore proti rozsudku súdnej tabule ako odvolacieho súdu rozhodne súdna tabuľa sama.

Má-li však vyššia stolica rozhodnúť tiež o opravnom prostriedku, rozhodne aj o odpore a to prv, ako rozhodne o opravnom prostriedku.

(8) O odpore rozhoduje sa v neverejnom zasedaní, jedná-li sa o rozsudok porotného súdu, bez vypočutia porotcov po vypočutí žalobcu.

Proti usneseniam, ktorými sa rozhodlo o odpore, nemožno si sťažovať.

§ 5.

(1) K pojednávaniu pred okresným súdom môže obvinený vyslať za seba zástupcu.

(2) Vidí-li súd potrebu vypočuť obvineného samého, vyzve ho, aby sa dostavil, prípadne ho dá predviesť.

(3) Obvinený má byť poučený o práve podľa odstavca 1. tohoto §u a vo smysle ustanovenia § 3.

§ 6.

(1) Ustanovenia §§ 530, odst. 2., 540 a druhej čiastky odst. 6. § 542 trest. por. sa zrušujú.

(2) Ustanovenie §§ 302, vety prvej, 414, 423, odst. 4. a 5., tr. p. platí len nakoľko nie sú dané podmienky § 1 tohoto zákona.

(3) Ustanovenia tohoto zákona neplatia pre pokračovanie podľa 2. a 3. hlavy zákonného čl. VII. z r. 1913.

(4) Zákon tento má sa použiť i v trestných veciach, ktoré dosiaľ neboli právoplatne rozhodnuté.

§ 7.

(1) Tento zákon nadobudne účinnosť päťnástym dňom po vyhlásení.

(2) Prevedenie jeho ukladá sa ministromi spravodlnosti.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Dr. Dolanský v. r.

9.

**Zákon ze dne 20. prosince 1923,
kterým se upravuje výroba, prodej a přechovávaní radiotelegrafních a radiotelefonních zařízení, jakož i dovoz jejich z ciziny.**

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Zařízení radiotelegrafní a radiotelefonní možno vyráběti, prodávati, přechovávat, jakož i dovážeti z ciziny jedině na základě zvláštního povolení. Tohoto povolení jest třeba nejen k činnosti po živnostensku vykonávaným, nýbrž i ve všech případech ostatních.

(2) Povolení v 1. odstavci uvedené jest ryze osobní a uděluje je ministerstvo průmyslu, obchodu a živností, při čemž spolupůsobí ministerstvo pošt a telegrafů.

§ 2.

Povolení podle § 1 tohoto zákona potřebuje, pokud jde o vykonávání vynálezů, také původce vynálezu nebo jeho právní nástupce.

§ 3.

(1) Povolení k výrobě radiotelegrafních a radiotelefonních zařízení zahrnuje v sobě právo nejen tato zařízení vyráběti, nýbrž je také přechovávat a prodávati, povolení k prodeji jest zároveň oprávněním k přechovávaní.

(2) Přechovávaním jest rozuměti všechny případy, kdy osoba fyzická nebo právnická má u sebe zařízení radiotelegrafní a radiotelefonní vyjmajíc případy, kdy dráhy a osoby oprávněné k pozemní a vodní dopravě zboží mají u sebe tato zařízení za účelem provedení jim přikázané dopravy.

§ 4.

Dohodou ministerstva školství a národní osvěty s ministerstvem průmyslu, obchodu a